

Ф. Шмидъ

Двамата фаропазачи

Въ северната частъ на Индийския океанъ има единъ пустиненъ островъ, но толкова малъкъ, че едва се забелязва въ безкрайната ширъ на океана. Презъ пролѣтѣта израства ниска трева и това е всичко, което расте. Наоколо нищо не се вижда. Само бурнитѣ вълни день и нощъ яростно се удрятъ о брѣговетѣ и понѣкога бледниятъ месецъ му изпраща ласкава усмивка.

Тукъ никога не е стѣпвалъ човѣшки кракъ. Веднажъ само шесть пѣтници за кѣсо време намѣриха спасение на острова.

— Слава Богу — казали тѣ — спасени сме!

Следъ като дълго чакали да се появи нѣкой паракходъ или жива душа, започнали съ отчаянъ гласъ да викатъ за помощъ. Тѣхнитѣ викове замирали въ безкрайността, като отъ време на време прелитала само по нѣкоя чайка съ крѣсъкъ вмѣсто отговоръ.

Много по-късно пристигнали съ лодка нѣколко членове отъ Австралийското спасително дружество, които намѣрили само коститѣ на пѣтницитѣ. Тогава дружеството решило да постави фаръ на това скалистото мѣсто, обаче, дълго време трѣбвало да търсятъ човѣкътъ за пазачъ. Най-сетне се явилъ единъ, който се съгласилъ да поеме тая служба.

Пазачътъ се снабдилъ съ голѣмо количество храна, построилъ си колиба и заживѣлъ тамъ усамотено, сѣщо като Робинзонъ. Всѣки месецъ му донасяли храна и той билъ доволенъ отъ живота.

На острова човѣкътъ преживѣлъ цѣли тринадесетъ години, презъ което време той спасилъ живота на много пѣтници отъ корабокрушение.